

Veselá apokalypsa

aneb

Jak Češi způsobili konec světa

Námět

I. Zánik života na Zemi

Vynálezci v Cimrmanově ústavu vynalézají stroj času. Stane se to v den, kdy odlétá záchranná raketa Říp 2119 s posledními lidmi ze zničené planety Země.

Atmosféra je vypjatá, přátelé je nutí k odchodu, ale oni se rozhodují dokončit výzkum za každou cenu. Přátelé je opouští. Ve chvíli, kdy začnou otřesy země, stroj je dokončen. Není čas na kontrolu, nastoupí a spustí sekvenci. Stroj zmizí a Země zůstane pustá a mrtvá.

II. Začátek konce světa

Vynálezci se objeví v nebi. Potkají své anděly strážné, kteří jim brání vstoupit do nebe, protože nezemřeli. Otázkou je, zda už začal konec světa. Andělé neví a uznají, že to je důležitá otázka. Jdou tedy společně za Osudem - za Sudičkami. Ti je pošlou za apokalyptickými jezdci. Ti nic neví a posílají je za Smrtí. Ta nic neví a pošle je za Beránkem. Objeví stádo ovcí a u nich Abraháma, Izáka a Jákoba. Ti je pošlou za Eliášem. Ten se zrovna projíždí po nebi s Janem Křtitelem v ohnivém voze. Vynálezci je stopnou a společně dojedou za Pannou Marií. Ta jim udělá čaj a hezky si popovídají. Ježíš je s apoštoly v hospodě.

III. Hospoda u Hospodina

Ježíš s apoštoly večerí, vesele se baví a vypráví si vtipy. Je tam i Jidáš a pořád se omlouvá. Vstoupí vynálezci a nadnesou otázku konce světa. Strhne se diskuse, nakonec se hlasuje, je to 6 proti 6 a Ježíš se zdrží hlasování. Takhle to dopadne vždycky. Konec světa v nejbližší době nebude, ale nikomu to neříkejte. Vynálezci vyjdou ven a jsou zmateni, neví, co dál. Ujme se jich švarný myslivec. Radí jim, aby se šli podívat do knihovny.

IV. Kniha života

Přijdou do rozsáhlé knihovny, kde jim Myslivec ukazuje různá tajemství. Drtivá většina knih je nadepsaná jmény lidí. Když potkají Knihovníka, Myslivec zmizí. Vědci rozmlouvají s Knihovníkem, ptají se ho na konec světa a ten jim ukáže prázdné regály. Cestou ven se chce jeden vědec podívat do své knihy. Nahlédne a zjistí, že tam není budoucnost. Když chtějí odejít z knihovny, všimnou si, že v postranní místnosti se nalézá zapečetěná kniha. Když se knihovník nedívá, knihu ukradnou a utečou. Opět se objeví Myslivec a radí jim knihu otevřít. Jakmile ji otevřou, vše se začne třást, ozvou se hlasy trubek a oni se ocitnou na Zemi.

V. Otevřené hroby

Vědci vidí, jak ožívají mrtví, kostlivci postávají z hrobů. Když je zombie spatří, začnou je pronásledovat. Vyděšení vědci utíkají a bijí mrtvoly hlava nehlava. Zombií stále více a více přibývá, jsou v nejrůznějších historických kostýmech a jako za magnetem se táhnou za vědci. Utečou do kostela a vyšplhají až do věže. V nejvypjatější situaci se začnou modlit andělíčku můj strážníčku. Otevře se nebe a sestoupí Ježíš se 12 apoštoly a andělskými zástupy.

VI. Poslední soud

Vědci jsou souzeni za krádež knihy života a za její otevření. Myslivec je u soudu jako korunní svědek a hrozně lže. Jako svědkové vystupují i zombie a stěžují si na násilí od vědců. Protože nemají na právníka, dostanou přiděleného Jidáše. Vypadá to s nimi nahnutě. Vědci jsou zkroušení, smutní a cítí se provinile. Při závěrečné řeči se Jidáš rozjede a mluví o lítosti. Milosrdný Bůh vědcům odpustí a poděkuje jim, že spustili konec světa, který tak dlouho odkládal.

VII. Svatba Beránkova

Velká oslava, karneval radosti, bujaré veselí.

Postavy

Hlavní postavy

Albert Dreistein

Vynálezce Albert Dreistein je vedoucím vědeckým pracovníkem Cimrmanova ústavu, který zodpovídá za výzkum chronočástic. Spolupracuje se svým dlouholetým přítelem a kolegou Otto Vychrtlem. Je často rozcuchaný, nosí zásadně každou ponožku jinou, roztrhané kalhoty, bílý plášť a ruce má často od křídly. S vášní píše vzorce na tabuli a jedině, co ho dokáže odpoutat od výpočtů jsou krásné ženy. Je povahovým opakem Vychrtleho.

Otto Vychrtle

Vědecký pracovník Cimrmanova ústavu pracující v oddělení výzkumu fotonů a optických soustav se kamarádí s Albertem. Ačkoliv má přidělenou jinou práci, často a rád se nechává strhnout Albertovým nadšením a spolu zkoumají na vlastní pěst. Jeho zjev je charakteristický rachitickou postavou, silnými brýlemi, nosí vždy košili a pečlivě vyžehlené oblečení. Je velice čistotný a žije asketicky. Jeho životní postoje jsou stoické, vášně a láska jsou pro něj něco zbytečného a rozptylujícího.

Mína Skočdokumbálová

Uklízečka Mína Skočdokumbálová je bodrou, pracovitou a svědomitou osobou, která ovšem pro drsnější slovo nejde daleko. Trvá na zdravém selském rozumu, žije chudým, ale spokojeným životem, ví, kam patří, kde je její místo a nehodlá to nijak měnit. Postavou je tělnatou, silnou, ale nečekaně hbitou. Oblečena je v pracovním, ale vždy upravená - zástěra, volné šaty s krátkým rukávem, čelenka. Může být cizinka.

Postavy pro děj významné

Ježíš

Ježíš v civilu nosí rozpuštěné vlasy, džíny, překrásné volně splývající triko, sandály. V hospodě se pořád usmívá, je spokojený, veselý a na všechno odpovídá citáty z bible, vypráví vtipy. Při sestupu z nebe a při soudu se tváří přísně, asi jako Pantokrator ze starých ikon a má slavnostní soudcovský volně splývající hábit.

Jidáš

Jidáš je mezi apoštoly neoblíbený a ví proč. Je zakomplexovaný, stále se omlouvá a chová se ponížene až patolízalsky. Nosí obnošené staré sako, záplatované kalhoty, vše velmi nevýrazné, běžové a šedivé. Vlasy má ulízané gelem na jednu stranu, hrbí se a je celkově dost nesympatický.

Myslivec

Švarný Myslivec je fešák jako z pohádky. Má klasické myslivecké oblečení, krásný klobouk s pírkem, výrazný silný opasek, vše perfektně vyžehlené. Je to sympaták, ženy po něm šílí a muži

ho obdivují. Trpí komplexem vícecennosti, chvástá se, je sebejistý a sebevědomý, pravý chlapák a narcis. Neváhá o sobě i jiných lhát, je velmi výřečný a lstivý.

Pozemšťané

Pracovníci Cimrmanova ústavu (I. akt)

Vědci a vědkyně, kteří Alberta a Otta opustí a odejdou do rakety. Všichni jsou ulítlí. Alespoň tři osoby.

Policisté (I. akt)

Pořádkové síly, které směřují a navádějí všechny obyvatele do rakety. Rozdělují lidi na významné a bezvýznamné. Mají na sobě polovojenské uniformy, na kterých je výrazný nápis: "Pománit a chrápat". Tváří se velice přísně, jsou drsní a nekompromisní.

Žebrák pan Ezechiel(I. akt)

V šatech roztrhaných žebřák před dveřmi Cimrmanova ústavu. Když mu Otto dá drobák, prorokuje.

Zombie (V. akt)

Zombie jsou všech různých podob, od historických až po současné, zachovalí i polorozpadlí. Jde především o české osobnosti, protože se to odehrává v okolí Řípu.

Nebešťané

Andělé (II. akt)

Tři strážní andělé vypadající jako ti od sv. Mikuláše doprovází tři hlavní postavy.

Sudičky (II. akt)

Tři přadleny, tři hodné babičky na houpacích křeslech, předou, pletou svetýrek a klábosí.

Apokalyptičtí jezdcí (II. akt)

Čtyři drsní motorkáři vypadající jako hardrocková kapela.

Smrt (II. akt)

Vypadá stejně jako Smrťák ze Sedmé pečeti.

Abrahám, Izák a Jákob (II. akt)

Praotcové mají vousy, pastýřské hábity a hole.

Eliáš a Jan Křtitel (II. akt)

Eliáš nosí červené oblečení a je pomalovaný plameny. Vypadá jako automobilový závodník. Jan Křtitel nosí kraťasy a triko s nápisem Camel.

Panna Maria a doprovod (II. akt)

Nosí překrásné zlatomodré královské oblečení. Je milá, vlídná, přívětivá a tu a tam řekne něco velmi přísného a pravdivého. V rámci královského doprovodu je dalších šest žen (Marie Magdalská, Marie Kleofášova, Marta, Zuzana, Veronika a Salome).

Apoštolové a Evangelisté, Galileo (III. akt)

Petr, Jakub, Jan, Ondřej, Filip, Bartoloměj, Matouš, Tomáš, Jakub Alfeův, Tadeáš, Šimon, Pavel Jsou oblečení podle svých atributů, které mohou mít na tričku, co nejvíce současně.

Petr - klíč

Jakub - mušle

Jan - orel

Ondřej - X kříž

Filip - kříž a koš s chleby

Bartoloměj - nůž na kůži, kůže

Matouš - sekyra

Tomáš - pravítko

Jakub Alfeův

Juda Tadeáš - kniha, svitek

Šimon - pila

Pavel - meč

Galileo - dělá hospodského

Marek - lev, dělá číšníka

Knihovník (IV. akt)

Je šestikřídlý seraf, který mluví andělskou řečí. Má sněhobílé, zářivé oblečení celé poseté různými písmeny různých abeced.

Zombie (V. akt)

Postavy v různých historických kostýmech, různě ožraní, s chybějícími končetinami, strašidla.

I. Zánik života na Zemi

Vynálezci v Cimrmanově ústavu vynalézají stroj času. Stane se to v den, kdy odlétá záchranná raketa Říp 2119 s posledními lidmi ze zničené planety Země. Atmosféra je vypjatá, přátelé je nutí k odchodu, ale oni se rozhodují dokončit výzkum za každou cenu. Přátelé je opouští. Ve chvíli, kdy začnou otřesy země, stroj je dokončen. Není čas na kontrolu, nastoupí a spustí sekvenci. Stroj zmizí a Země zůstane pustá a mrtvá.

Scéna 1: Cimrmanův ústav - před vchodem do ústavu

Otto přichází ráno do práce, jako vždy přesně v 7:55. Prochází publikem a před pódiem na schodech potká sedícího žebráka, který nahlas podřimuje. Otto mu do kelímku hodí drobák. Žebrák se probudí.

ŽEBRÁK: "Dnes je soudný den, pane profesore. Dnes to všechno skončí, všechno zanikne. Jen tři stateční a neohrožení hrdinové uniknou strašlivé zkáze. Jen tři!" (vstane a ožrale prská) "Rozumíte, pane profesore?"

OTTO: "Rozumím, pane Ezechieli, rozumím. Už musím jít. Hezký den vám přeji." (odejde do laboratoře)

ŽEBRÁK: (s povzdechem) "Nerozumí. Dneska nikdo nic nechápe, nikdo ničemu nerozumí. Ani profesóri nerozumí..." (klesne na schody)

Přichází Albert, jako obvykle pozdě, celý uspěchaný a umolousaný, ještě si na cestě čistí zuby.

ŽEBRÁK: "Dnes je soudný den, pane profesore. Dnes to všechno skončí, všechno zanikne. Jen tři stateční a neohrožení hrdinové uniknou strašlivé zkáze. Jen tři!" (opakuje s ještě větší naléhavostí) "Rozumíte, pane profesore?"

ALBERT: (nechápeavě s pěnou u huby) "Co? Už zase strašíte koncem světa? Ále, žádný nebude, to nedopustím." (mávně rukou a odejde laboratoře)

Přijde Mína zamést před vchodem.

MÍNA: "Téda, tys tady zase nadělal, Ezoušku."

ŽEBRÁK: "Víš Míno, že dnes bude soudný den? Dnes skončí svět!" (potácí se)

MÍNA: "A to je jako důvod, abys tu nechal takovej svinčík? Koukej to po sobě uklidit, nebo tě vezmu tímhle koštětem." (rázně)

Žebrák si sebere kelímek a pár hadrů a zůstane civět na Mínu.

ŽEBRÁK: "Ty jsi ta vyvolená, ty jsi ta žena, která zachrání lidstvo, která přinese světu Nový Jeruzalém!"

MÍNA: (s rukama v bok, ale laskavě) "Jsi toho opravdu včera vypil moc, vid', drahoušku. Pojd' se opláchnout do koupelny, udělám ti kafe."

Oba odcházejí.

Scéna 2: Cimrmanův ústav - laboratoř se strojem času

Albert přichází k Ottovi do pracovny a nese si štos zmuchlaných papírů.

ALBERT: "Podívej se na tyhle výpočty, Otto, myslím, že jsem na něco přišel."

OTTO: "Jo, hned se na to podívám. Jen tak mimochodem, víš, že dnes odlétá poslední raketa?"

ALBERT: "No a? Pokud se nám podaří dokončit tu naši chronomašinu, všechno bude zase fajn, nebo ne?"

OTTO: "Alberte, uznávám tvého génia, dalo by se říci, že dokonce věřím, že se nám podaří sestrojít stroj času, ale v časoprostorovém kontinuu tím můžeme nadělat dost velkou paseku, nemyslíš?"

ALBERT: "O to, milý Otto, právě jde. Přesně tak, uděláme pořádnou časoprostorovou paseku. Příroda v čudu, neobnovitelné zdroje fuč, obnovitelné zdroje na nic. Dokonce i Slunce se nám podařilo rozhodit tak, že má na sobě více skvrn než dalmatin. Země je hin a nejbližší obyvatelná planeta je 4,35 světelných let daleko. Ty si myslíš, že my dva tady můžem ještě něco víc zkazit?"

OTTO: "Pravda. Ukaž to, dám to do počítače."

ALBERT: "Díky, půjdu si dát kafe." *(odejde a ve dveřích mine kolegyni)*

KOLEGYNĚ: "Otto, už musíme jít. Raketa za pár hodin odletí."

OTTO: "Počkej, musím ještě něco dodělat."

KOLEGYNĚ: "To myslíš vážně? Poslední šance opustit zničenou planetu a ty musíš něco dodělat?"

OTTO: "Marie, vždyť víš, co si o tom celém myslím. 4,35 světelných let v letící rakvi..." *(přitom stále ťuká do počítače)*

KOLEGYNĚ: *(v rozčilení vybuchne)* "Hlupáku! A já ti tolik věřila. Myslela jsem, že založíme na raketě nový život, že se věci změní, že budeme mít společnou budoucnost. A ty tady musíš ještě něco dodělat. Tohle je konec, rozumíš?"

OTTO: *(chladně)* "Rozumím."

Marie odejde. Přichází další kolega.

KOLEGA: "Dobrý den, pane kolego. Přišel jsem se s vámi rozloučit."

OTTO: *(vstane a podá ruku)* "Ach, pan kolega Heyhrobský, sloutný chemik. Bylo mi ctí."

KOLEGA: "I mě, i mě, pane kolego Vychrtle, sloutný vynálezče. Pořád tomu nesmyslu se strojem času věříte? Prý jste si prototyp složil v mládí z Merkuru."

OTTO: "Ach, to byla jen hračka proti našemu skutečnému prototypu. Vážený pane kolego, my nemusíme věřit, jsme přeci vědci. Máme s panem profesorem Dreisteinem solidní hypotézu, ba bych řekl dost slušnou teorii, stačí ji ověřit. Právě dnes bychom mohli učinit průlom, chystáme se stroj uvést do provozu."

KOLEGA: "No tak, to vám budu držet palce. Jak se říká, už musím letět. Sbohem."

OTTO: "Na shledanou, pane profesore, třeba se ještě shledáme."

Kolega s úsměvem odchází a u toho kroutí hlavou. Přichází Albert. Když zazní hlášení, oba zpozorní.

HLÁŠENÍ: "Na vědomost se dává, že v 10:00 odjíždí poslední autobus k Řípu, odkud odlétá raketa směrem k Nové Zemi. Je to poslední příležitost k odletu, opakuji, poslední příležitost."

ALBERT: "Asi tu zůstaneme jediný my dva blázni, vid? Co ty výpočty?"

OTTO: "My tu nezůstanem, Alberte, my to dokážem. Dej počítači chvílku, teď jsem tam zadal poslední údaj."

Přichází poslední dva kolegové.

1. KOLEGA: "Pánové, takže vy tu opravdu chcete zůstat a bídně zemřít?"

ALBERT: "Ano, moc toužíme si tady konečně zahrát minigolf v klidu a bez otrapů, jako jste vy dva."

2. KOLEGA: "Minigolf si klidně hrajte. My se na vás budeme smát z konce sluneční soustavy, až to tu s váma vybuchne."

ALBERT: "Tak to budu moc rád, až se budete koukat, protože doufám, že se vaším směrem vydá i tohle." (*ukáže prostředníček*)

1. KOLEGA: "Pojď, nechme ty nadutce tady."

Kolegové udchází.

OTTO: "Někdy mi přijde, že jsi nezdvořilý." (*sleduje počítač*)

ALBERT: "Ale prosím tě, jsou to pitomci. Dnes konečně, při zániku Země, jsem si to mohl dovolit, aniž by mě někdo z etické komise káral. Musím si to užít." (*znovu teatrálně ukazuje prostředníčky směrem k odchozím*)

OTTO: "Podívej, už mám výsledky. To vypadá slibně."

Albert hledí do monitoru, přemýšlí, znovu se dívá a pak propukne v jásot.

ALBERT: "Super, týjo, my to máme. Dokonalý. Excelentní práce, pane kolego. Hurá! Poletíme opravit minulost! Dokázali jsme to, všechno napravíme. Yes, yes, jó. Zachráníme Zemi, zachráníme lidstvo, změníme dějiny."

OTTO: "Ještě nám zbývá implementovat tvé výpočty do programu a můžem spustit sekvenci. Budem mít ale jen jeden pokus, pokud počítám správně."

ALBERT: "Jeden pokus stačí, jedna cesta do historie a všechno je zachráněno."

OTTO: "Do jakého roku poletíme? Co tam mám nastavit?"

ALBERT: "Dej tam rok, kdy se to všechno tak hrozně kazilo, ale kdy se to ještě dalo zvrátit. Dej tam třeba rok 2020. Nebo radši 2019, ať máme čas se zorientovat."

OTTO: "Dobrý nápad, jdu na to."

Pánové jsou nahnuti nad počítačem a nevnímají, že přišla Mína uklízet. Popěvuje si lidové písničky, píská a ze zásuvky vypojí stroj času a zapojí do ní lux. Začne luxovat.

ALBERT: "Míno, nešlo by to jindy? Snažíme se tady na něco soustředit."

Mína se zakření a vypojí lux.

MÍNA: "Tak já vám to tu přijdu uklidit tak za hodinku."

OTTO: "Míno, vy jste ještě tady?"

MÍNA: "A kde bych měla být?"

OTTO: "V autobusu? V raketě?"

MÍNA: *(se smíchem)* "Že vás nemá, pane, co já bych tam dělala? Starý uklízečky škoda nebude, v raketě bych měla akorát moc práce, víte jak je veliká? Já jsem spokojená tady."

Otto s Albertem se na sebe nechápavě podívají.

ALBERT: "To ti nebude vadit, až to tu vybuchne?"

MÍNA: "Vybuchne? Vy tu děláte výbušninu? Tak to tedy holenkové, prr. Já to po vás uklízet nebudu. Vy vědátoři si tady vymyslíte nějakou třaskavinu, která zadělá celou laboratoř a kdo to bude uklízet? No, kdo to zas bude uklízet? Mína! Kdo jiný?"

OTTO: *(k Albertovi)* "Ona je vážně poklad." *(k Míně)* "Ne nebojte se, Míno, nic tu nevybuchne, buďte klidná. Pan kolega myslel ten supervulkán v Mexiku, který má zničit celou planetu."

MÍNA: "Jo tohle. Co je mi do Mexika. V životě jsem tam nebyla. To můj nebožtík manžel, ten byl supervulkán. Když jsem něco přesolila, nebo připálila, hned soptil. Ale mě Mexičani nezajímaj, víte. Já mám radši pořádný a šikovný, český chlapy. Tak za hodinu." *(odejde)*

ALBERT: "To je ženská. Bude jí škoda."

OTTO: "To jo. Měli bychom ji vzít s sebou."

ALBERT: "Blázníš? K čemu nám bude uklízečka v roce 2019?"

OTTO: "Budeš se divit, ale práce uklízečky se celých 100 let nezměnila. Bude z nás tří vypadat nejméně podezřele."

ALBERT: "Tys byl vždycky lidumil. No tak jo. Snad se ten její zadek do stroje vejde."

Vědci opět začnou pracovat, štelují stroj a programují.

Scéna 3 - filmová sekvence Říp 2119

Filmová sekvence za doprovodu živé hudby:

Kamera (dron) se prolétá nad zničenou krajinou v okolí Řípu. Na kopci stojí velikánská raketa Říp 2119. Všude mlžno a kouřmo, spálená krajina plná odpadků, záběry harampádí, posprejovaných ruin, trosek. V hrané části policisté odvádějí vědce z Címrmanova ústavu do VIP oddělení. Žebráka Ezechiela násilím vlečou a pak pohodí na zem, protože sveřepě odmítá nastoupit. Davy se srocují u vchodu do rakety, všude je stres a fronta. Odpočet začíná. Poslední nastupují. Když raketa odstartuje, kouř se rozptýlí, je vidět zamžený kotouč Slunce plný skvrn.

V Címrmanově ústavu vědci horečně pobíhají a nervózně gestikulují. Diví se, že stroj nefunguje. Když přijde Mína, poukáže na fakt, že stroj není v zásuvce. Vítězoslavně ho zapojí do elektřiny, všichni tři nastoupí a spustí stroj, který se začne třást.

Ezechiel se po odletu rakety kouká do údolí, ve kterém doutnají trosky. Uvidí záblesk v Címrmanově ústavu, usměje se a se záběrem na jeho rozpraskanou tvář sekvence končí.

II. Začátek konce světa

Vynálezci se objeví v nebi před nebeskou bránou. Potkají své anděly strážné, kteří jim brání vstoupit do nebe, protože nezemřeli. Otázkou je, zda už začal konec světa. Andělé neví a uznají, že to je důležitá otázka. Jdou tedy společně za Osudem - za Sudičkami. Ti je pošlou za apokalyptickými jezdci. Ti nic neví a posílají je za Smrtí. Ta nic neví a pošle je za Beránkem. Objeví stádo ovcí a u nich Abraháma, Izáka a Jákoba. Ti je pošlou za Eliášem. Ten se zrovna projíždí po nebi s Janem Křtitelem v ohnivém voze. Vynálezci je stopnou a společně dojedou za Pannou Marií. Ta jim udělá čaj a hezky si popovídají. Ježíš je s apoštoly v hospodě.

Scéna 1 - Před nebeskou bránou

Na scéně jsou Albert, Otto a Mína a za každým z nich je strážný anděl, schovávají se za jejich zády. Stojí před zavřenou nebeskou bránou.

OTTO: "Kde to jsme? Tohle nevypadá jako Země v roce 2019."

ALBERT: "Asi jsme v nějaké formě paralelního vesmíru. Nejspíš jsem zase udělal chybu v desetinné čárce. To mám za to, že jsem z matematiky na základce propadal."

MÍNA: "Žádný vesmír, profesůrci, tohle je nebe."

OTTO: "Hele anděl." (*ukáže na anděla za Albertem*)

ALBERT: "Kde? Za mnou?"

Albert se prudce otočí a anděl se otočí s ním tak, aby mu zůstal za zády.

OTTO: "Za tebou, pořád je za tebou."

ALBERT: "Kde? Ne, je za tebou, já ho vidím. Schovává se za tebou."

Všichni tři se otáčejí jako na obrtlíku tak dlouho, až do sebe všichni tři andělé vrazí a spadnou na zem.

MÍNA: "Hele, jsou tři. To budou asi andělíčci strážníčci."

ANDĚL MÍNY: "Tak dost kluci, už na nás přišli, už to asi neututláme."

OTTO: "Nikdy bych si nemyslel, že měla babička pravdu. Andělé strážní opravdu existují."

ANDĚL OTTY: "Jasně Otíku, od malinka jsem byl pořád s tebou. Víím o tobě všechno, všechno jsem s tebou prožil."

ALBERT: "No tak to je pěkně nechutný. To jsi mě sledoval i při tom, ehm, mých intimních chvílích?"

ANDĚL ALBERTŮV: (*pokyvuje*) "Takový je náš úkol. Pomáhat a chránit."

ALBERT: "Takže jsou to fízlové, já to věděl."

OTTO: "Uklidni se Alberte, jistě to má vědecké vysvětlení."

MÍNA: "Á mě to nevadí, že můj andělíček všechno viděl, já mám svědomí čisté."

ANDĚL MÍNY: "Opravdu?"

MÍNA: "No tak dobře, nejsem žádná svěřice, ale to nevadí. Já se umím modlit otčenáš. Spíš mi andělíčku můj strážníčku pověz, kde to jsme a co tady děláme."

ANDĚL MÍNY: "Abych pravdu řekl, nevím."

ANDĚL ALBERTŮV: "Jsme jen obyčejní andělé, ale řekl bych, že jsme oproti očekávání v nebi."

ANDĚL OTTŮV: "Je to dost divné, protože jste měli nejdřív zemřít, měli jsme vám přehrát film vašeho života, protáhnout vás tunelem a pak vést po schodech do nebeské čekárny. Je to nějak všechno mimo protokol."

OTTO: "Za to může asi náš stroj času. Vyřadil nás z časoprostorového kontinua a my teď vězíme v bizarní formě bezčasí."

ALBERT: "To jsme teda dopadli. Místo abychom napravili chyby lidstva, tak jsme skončili v pohádkové zemi s andělíčky. Už tady chybí jen čert a Mikuláš."

MÍNA: "Mě se to tu líbí. Hlavně, když tu nemusím uklízet. Tak půjdem dovnitř? Třeba tam toho Mikuláše potkáme."

ANDĚL MÍNY: "To by nešlo. Formálně nejste mrtví, takže do nebe nesmíte."

ALBERT: "Takže nás hodláte nějak zabít? Není vám to celé tak trochu podezřelé? Když už přistoupíme k variantě, že jsme opravdu v nebi, nemyslíte, že by tu někdo měl být?"

ANDĚL ALBERTŮV: "Bylo by to tak, kdybychom dali vědět." (*ukáže zvonek*) "Všchno se musí podle pravidel hlásit. Ale my jsme nezvonili, protože se to stalo tak, jak se to stát nemělo."

OTTO: "Takže dokud nezazvoníte, budeme tu trčet v bezčasí, bez odpovědí, bez cíle."

ANDĚL OTTŮV: "Byla by tu jedna naprosto výjimečná možnost. Mohli bychom zazvonit, kdyby tu byl pádný důvod."

OTTO, ALBERT, MÍNA: "Jaký důvod?"

ANDĚL OTTŮV: "Kdyby měl nastat, ehm..." (*polkne*)

OTTO, ALBERT, MÍNA: "Konec světa?"

Anděl opatrně kývne a ostatní dva se na něj tázavě podívají.

ALBERT: "Ale ten opravdu nastal. Stačí se podívat na Zemi. Podívejte se, jak to tam vypadá. Je jen otázkou času, kdy tam poslední lidé vymřou. Brzy vybuchne supervulkán a z planety zbydou jen pusté šutry putující vesmírem. Raketa Říp, ani nevím kolik, ztroskotá nejpozději na hranicích Oortova oblaku, protože prostě nemají dost paliva. Ani to těm chudákům neřekli. Může být situace zoufalejší?"

ANDĚL ALBERTŮV: "Ten člověk má pravdu. Nevíme, zda nastal konec světa. Jestli má být skutečně apokalypsa, měli bychom se jít alespoň zeptat."

ANDĚL OTTŮV: "Souhlasím."

ANDĚL MÍNY: "Já taky. Pojďme se zeptat sudiček."

Vytáhnou zvonečky a sborově zazvoní. Brána se otevře a oni vstoupí do nebe.

Scéna 2 - nebeská pouť - sudičky

Tři babičky sedí na houpacích křeslech, předou, pletou, klábosí. Na pozadí zní příjemná swingová hudba. Přichází andělé a jejich svěřenci.

SUDIČKA 1: "Tak vás tu máme děti. To je radosti na Starém Bělidle."

OTTO: "Tak Němcová měla taky pravdu?"

ALBERT: "Já nevím, já to nečetl. Já si myslel, že sudičky neexistují."

SUDIČKA 2: "Tedy vy jste vyrostli. A takoví chytří a vzdělaní jsou. Dokonce stroj času vynalezli."

SUDIČKA 3: "Jen ta naše Mína se moc neučila. Nechtělo se jí dělat domácí úkoly. Dotáhla to jen na uklízečku. A to jsem jí toho nadělila..."

MÍNA: "Já jsem spokojená babičko. Každý svého štěstí strůjce. Žila jsem, jak jsem žila a ničeho nelituju."

SUDIČKA 1: "Vidiš, já ti to pořád říkám, abys neměla tak velká očekávání. Lidi jsou i tak šťastní a to je v životě důležité."

SUDIČKA 2: "Pravda, pravda."

Sudičky dále pletou, předou. Trapné ticho přeruší Otto.

OTTO: "Ehm, chtěli jsme se vás, stařenky, na něco zeptat. Netušíte, jestli už nastal konec světa? Apokalypsa?"

SUDIČKA 1: "To my, jářku, nevíme. My známe jen osudy jednotlivých lidí. To se musíte jít zeptat apokalyptických jezdců. Běžte po sluchu a narazíte na ně co by dup."

ANDĚL OTTŮV: "Pěkně děkujeme babičky. Na shledanou."

SUDIČKY: "Na shledanou."

Scéna 3 - nebeská pouť - apokalyptičtí jezdci

Tři apokalyptičtí jezdci si leští motorky. Vypadají drsně až děsivě. Na pozadí zní hard rock - Highway to Hell. Přichází andělé a jejich svěřenci.

JEZDEC 1: "Hele vole, co to jde?"

JEZDEC 2: "Nevim, nějaký čoéci a vopeřenci."

JEZDEC 3: "No, jo. Zrovna jsem měl chuť na kuře. Podej mi brácho nůž, tohodle si zařiznu a voškubu."

JEZDEC 1: "Zapíchni všechny tři, dáme si je hned. Donesu autogen."

ANDĚL OTTŮV: *(kocká)* "V-v-vy-vy, j-jíte, anděl-l-y? G-g-grilujete j-he autogenem? T-to, se, p-přeci ne-ne-nesmí."

JEZDEC 2: "To říká kdo?"

JEZDEC 3: "Jo, ty vole. Já kuřecí moc rád. Dám si asi stehno."

Jezdec plácne anděla po zadku, až poskočí. Andělé strachy utečou a jezdci se náramně smějí. Vědci jsou vyděšení a schovávají se za Mínu.

MÍNA: "Tak dost, vy burani. Vydělili jste nám andělíčky, ale mě nevydělíte. Koukejte nám povědět, jestli už je konec světa, nebo ne!"

JEZDEC 2: "Helemese, ta ženská má odvalu. Chtěla by vědět, jestli už nastala apokalypsa."

Jezdci na sebe chvíli koukají, krčí rameny.

JEZDEC 1: "Kéž by. Brousím si zbraně celou věčnost. Ale my o tom víme prd. Běžte se zeptat Smrtáka."

Scéna 4 - nebeská pouť - Smrt

Smrták si brousí kosu v rytmu deathmetalů. Přichází Mína a za ní zbaběle klepající se vědci.

MÍNA: "Zdravím kmotříčku."

Smrták dál brousí a hudbu má hrozně nahlas.

MÍNA: "Zdravím kmotře!" *(křičí)* "Héj Smrti!"

SMRT: "Ah, promiňte, nějak jsem se zaposlouchal." *(ztlumí hudbu)* "Jak vám mohu pomoci?"

MÍNA: "Byl byste tak laskav a prozradil nám, jestli už nastal konec světa?"

SMRT: "Hm, moc zajímavá otázka. Odpověď však ví," *(přemýšlí)* "pouze Beránek. Musíte se zeptat jeho."

MÍNA: "Děkujeme, tak promiňte, že jsme vás vyrušili."

Smrták se ukloní a dál si brousí kosu. Mína a vědci odchází za zvuku opět hlasité hudby.

Scéna 5 - nebeská pouť - praotcové

Přichází na louku, kam postupně přichází stádo ovcí.

ALBERT: "Beránek? To se jako máme ptát nějaké ovce?"

OTTO: "To je obrazné pojmenování. Ty jsi bibli nečetl, vid'?"

ALBERT: "Jo, četl. Když jsem byl dítě, takovou tu dětskou, obrázkovou."

MÍNA: "To jsou mi učenci. Beránek je sám pán Ježíš! Musíme ho najít. Táhle někdo jde, zeptáme se."

Přichází Abrahám, Izák a Jákob, kolem nich stádo ovcí.

MÍNA: "Dobrý den, moudří muži. Netušíte, kde bychom našli Beránka?"

ABRAHÁM: "Hej synku, skoč pro dříví. Uděláme oheň, tady poutníci chtějí jíst."

IZÁK: "Ale tati, už zase? Posledně jsi mi dost nahnal strach."

ABRAHÁM: "Promiň synku, zapomněl jsem. Jákože, skoč pro to, my zatím pro hosty zabijeme beránka."

OTTO: "Vážený pane, jestli se nepletu, vy jste skutečně Abrahám?"

ABRAHÁM: "To jsem. Rodným jménem Abram, ale pak jsem to chtěl mít delší, tak jsem se přejmenoval. Zní to důstojněji."

OTTO: "Asi došlo k nedorozumění, vážený praotče Abraháče, my jsme nechtěli beránka sníst, ale mluvit s ním."

ABRAHÁM: "To jsou dnes ale divné mravy. Kdo to kdy slyšel, že by hosté chtěli s jídlem napřed mluvit."

IZÁK: "Tati, oni asi nechtějí mluvit s ovcí. Chtějí mluvit s Beránkem." (*ukazuje nahoru*)

Jákob se nahne k Abrahámovi a něco mu zašeptá. Ten se zasměje a pokyvuje na souhlas. Jákob se svlékne do půl těla.

ABRAHÁM: "Tak vy byste prý chtěli mluvit s Nejvyšším. Zda-li toho však jste hodni? Poradíme vám cestu, když tu přeperete mého vnuka Jákože. Tak se ukáže vůle Hospodinova."

Jákob se rozvíčuje a Albert s Ottem se do souboje vůbec nehrnou. Nakonec vykročí proti soupeřovi Mína. Jákob předvádí svá bojová umění, skáče, kope do vzduchu a u toho bojově křičí. Když se přiblíží k Míně, ta mu vlepí takovou facku, až upadne. Jákob leží na zemi a drží si tvář.

JÁKOB: "Tak to jsem nečekal."

IZÁK: "Já taky ne."

ALBERT: "Já taky ne."

OTTO: "Já taky ne."

ABRAHÁM: (*uznane pokyvuje*) "Nikdy nepodceňuj ženu, synu, zrovna ty bys to měl vědět." (*obráti se*) "Vaše cesta necht' se ubírá k Eliášovi prorokovi. Najdete ho podle ohně."

Poutníci se rozloučí, vědci při odchodu obdivují Mínu. Praotcové a ovce odchází.

Scéna 6 - krátký film - Eliášova jízda

Krátký film, který se bude promítat na plátno za doprovodu živé hudby. Během jedné písně by se měl odehrát. Styl filmu jako klip k písničce.

Opuštěná silnice, u ní stojí vedrem znavený stopař v kraťasech a tričku značky Camel - Jan Křtitel. Z kapsy vyndá medovou müsli tyčinku a zakousne se. Je zdáli slyšet zvuk silného motoru. Jan Křtitel vstane, stopuje. Ve vysokých otáčkách přijede ohnivý vůz Pontiac Firebird, prudce zabrzdí. Za volantem je Eliáš, celý v červeném. Nabere Křtitele, auto se odpíchne a uhání krajinou. Jedou, po cestě je stopnou Albert, Otto a Mína. Nastoupí a jedou dokud běží písnička. Záběrem na ceduli Mariánské lázně sekvence končí.

Scéna 7 - na čaji s Pannou Marií

Prochází se lázeňskou promenádou a debatují.

ALBERT: "Sympaťák, ten Křtitel. Hned bych se od něj nechal pokřtít, kdybych nebyl žid."

OTTO: "To já byl pokřtěn jako miminko. Kvůli babičce. Na náboženství jsem ale nechodil a teď mi to chybí."

ALBERT: "Já studiu Tóry a Talmudu taky moc nedal. Zajímal jsem se spíš o fyziku. Občas jsem měl ale dojem, že Bůh stejně ke mě promlouvá skrz vědu."

OTTO: "Vidíš, jsme chvíli v nebi a už se z nás pomalu stávají věřící."

MÍNA: "To já byla od dětství pořád věřící. Nikdy jsem nezapochovala o tom, že Bůh je tu s námi, pro nás, že vždycky bude. A vidíte? Je to tak. Teď jsme v nebi. Chcete snad větší důkaz?"

OTTO: "Nejpřijde vám tu něco divného?"

ALBERT: "Co jako?"

MÍNA: "Ježíšku na křížku, no jó. My už nejsme v nebi? Co děláme v Mariánských lázních?"

V ústretu jim vyjde Panna Maria v královských šatech v doprovodu šesti žen. Nesou květiny a štěbetají, smějí se.

MÍNA: "Šmarjá, to je sama Panna Maria!" *(přistoupí a zbožně před ní poklekne s rukama sepjatýma)*

Albert s Ottem se na sebe podívají, pokrčí rameny a pokleknou též.

PANNA MARIA: "Ale prosím vás, povstaňte, na poklony si nepotrpím. Celé dny kvůli mě lidé proklečí, místo aby šli třeba někomu udělat radost. Ani nevíte, jak je mi to protivné. Kdyby se alespoň modlili k Nejvyššímu, ale ke mně? Vždyť já jsem jen obyčejná holka z Nazareta." *(dívkou se v reakci zasmějí)* "Kdopak jste a co vás k nám přivádí?"

OTTO: "Dovolte, abych se představil, Vaše výsosti - Otto Bruncvík Vychrtle, vědec." *(skloní se k políbku ruky)*

ALBERT: "Mé jméno je Albert Benjamín Dreistein, taky vědec." *(ukloní se)*

MÍNA: "Já jsem Mína ehm Skočdokumbálová, uklízečka." *(vysekne pukrle)*

PANNA MARIA: "Marie, královna nebes, ale můžete mi říkat Miriam. To máme dnes ale krásný den. Procházíme se tu po městě a koho tu nepotkáme. Takoví vzácní hosté. Dáte si s námi čaj? Udělalo by nám to velkou radost, že dámy?" *(dámy přitakávají)*

OTTO: "Velice rádi."

PANNA MARIA: "Výborně, zajdeme tedy do mé oblíbené cukrárny, mají tam vynikající lázeňské oplatky."

Když se usadí, objednájí si čaj, kávu a oplatky, začnou improvizovat a klábosí o počasí, současné módě, oblíbených knihách. Otto a Mína se živě účastní hovoru, Albert se nudí, nudí, až to rozčísne:

ALBERT: "Miriam, mohl bych na moment přerušit tento rozsáhlý rozhovor a zeptat se na něco důležitého?"

PANNA MARIA: "Ale jistě, Alberte."

Všichni zmlknou a napětí roste. Herci v dialogu dělají dramatické pauzy.

ALBERT: "Nastal konec světa?"

PANNA MARIA: "Jsem si jistá, milý Alberte, že nenastal."

ALBERT: "Nechci být drzý, ale víte vy vůbec, co se děje teď na Zemi?"

PANNA MARIA: "Milý Alberte, nejsi drzý, jsi zvědavý. Víím o tom, co tě i tvé přátele trápí. Neboj se, všechno to dobře dopadne."

ALBERT: "Dobře dopadne apokalypsa?"

PANNA MARIA: "Ano. Apokalypsa je ve skutečnosti radostná dlouho očekávaná událost, že dámy?" *(dámy nesměle přitakávají)*

ALBERT: "Zánik života na Zemi a vyhynutí lidstva je radostná událost? Přejde mi to zvrácené."

OTTO: "Alberte, už to trochu přeháníš. Víš s kým mluvíš?"

PANNA MARIA: "Ne, ne Otíku, to je v pořádku. Jsou to dost důležité otázky. Mimochodem, dej si ještě dortík, vypadáš dost pohuble. Je to tak, Alberte, konec světa totiž znamená konec trápení, konec válek, konec nemocí, konec smrti, konec všeho zla."

ALBERT: "A co bude pak?"

PANNA MARIA: "To ví jenom Bůh, ale jak ho znám, bude to něco velice krásného. Nová Země, Nový Jeruzalém, nová těla, nová jména, nový život ve společenství s živým Bohem."

ALBERT: "Bude i nová fyzika?"

PANNA MARIA: "Ano, řekla bych, že bude i nová fyzika. Domnívám se dokonce, že Bůh pozve své milované, aby tvořili s ním. Přál by sis tvořit s Bohem nové fyzikální zákony?"

ALBERT: "Inu taková apokalypsa by se mi docela líbila. Nová fyzika... no prostě wow."

OTTO: "Kdybych se mohl taky účastnit, to by bylo skvělé. Rád pomohl s novou optikou."

MÍNA: "Já bych rozhodně chtěla nový kýble. Z těch současných se ta voda furt vylejvá, ždímat v tom nejde, je to těžký, člověk, aby se strhal."

PANNA MARIA: "I nové kýble, milá Míno, nové mopy, cokoliv, si budeš přát."

ALBERT: "Nikdy bych si nemyslel, že to řeknu, ale začínám si přát, aby ta apokalypsa nastala."

OTTO: "Já též."

MÍNA: "Já taky."

Dámy opět přitakávají.

PANNA MARIA: "Zajímá-li Vás něco víc o tom, co se plánuje, navrhuji, abyste si promluvili s mým synem."

ALBERT: "Kdepak ho najdeme?"

PANNA MARIA: "Poslední dobou se prý zdržuje v hostinci. Tolikrát jsem ho zvala, aby za mnou přijel na čaj sem do lázní, ale on si nedá říct, pořád jen hospoda, hospoda. Kdyby alespoň jedl a pil zdravě, ale on stále dokola chléb a víno, chléb a víno. Ještě, že má tak tuhý kořínek, vzpamatoval se i z ukřižování, víte, tak se o něho zas tolik nebojím."

OTTO: "Moc vám děkujeme, Vaše výsosti a budeme se těšit na shledanou."

PANNA MARIA: "Na shledanou děti, však se určitě ještě potkáme."

ALBERT: "Na shledanou."

MÍNA: "S Pánem Bohem."

PANNA MARIA: "To já vždycky, pá pá, milácci."

III. Hospoda U Hospodina

Ježíš s apoštoly večerí, vesele se baví a vypráví si vtipy. Je tam i Jidáš a pořád se omlouvá. Vstoupí vynálezci a nadnesou otázku konce světa. Strhne se diskuse, nakonec se hlasuje, je to 6 proti 6 a Ježíš se zdrží hlasování. Takhle to dopadne vždycky. Konec světa v nejbližší době nebude, ale nikomu to neříkejte. Vynálezci vyjdou ven a jsou zmateni, neví, co dál. Ujme se jich švarný myslivec. Radí jim, aby se šli podívat do knihovny.

Scéna 1 - Po fotbale

Ježíš v trenérském a apoštolové ve fotbalových dresech se vrací ze zápasu. Každý má na triku jméno a svůj atribut, trenky, podkolenky, kopačky. Míří do hospody a před ní se zastaví a klábosí.

PETR: "Téda to bylo těsný. V poslední minutě nastavení dát takovýho šťastňáka do šibenice... Fakt Pavle, jsi borec."

PAVEL: "Díky za uznání, kapitáne, díky taky trenérovi za důvěru, nasadil mě v pravý čas."

JAKUB: "Ale pěkně jsme to ďáblům nandali, 7:6. Jen škoda toho vlastního gólu."

TOMÁŠ: "Ty jsi fakt kopyto Jidáši. Každou hru musíš dát vlastňáka. Nemůžu tomu uvěřit."

JIDÁŠ: "Moc se omlouvám, fakt mě to mrzí. Opravdu se snažím. Omlouvám se."

JAN: "Ještě, že tě pak Pavel vystřídal, jinak bychom to prohráli."

BARTOLOMĚJ: "Si ho tak nedobírej, každý někdy udělá chybu."

TOMÁŠ: "Hráli jsme od roku 100 po našem trenérovi víc než 100 170 her a každou hru jsi dal vlastňáka. Tomu říkám neuvěřitelně lempl."

JIDÁŠ: "Fakt se omlouvám. Já..."

JUDA: "Důležité je, že jsme vyhráli a ďábly jsme porazili. Kdo, kde, jak klopýtl je irelevantní."

ONDŘEJ: "Ale Filip dneska chytal úžasně. Takový tutovky jsi vyhmátl, smekám."

FILIP: "Díky kámo, však já do sítě dobrovolně pouštím jen ryby."

BARTOLOMĚJ: "Faulovali dneska děsně a vždycky, když se rozhodčí nedíval. Nejradši bych je za to stáhl z kůže."

MATOUŠ: "Už se těším, jak to zapíšu do kroniky."

ŠIMON: "Hlavně tam nepiš žádná podobenství, stručně a výstižně."

MATOUŠ: "Samozřejmě, znáš mě, já se nevyžívám v metaforách jako tady Jan."

JAN: "Už zase začínáš? Psal jsem to tak, jak chtěl Duch svatý."

MATOUŠ: "To já taky. Ale to tvý Zjevení, z toho by se člověk zjevil. Kdo tomu má rozumět?"

JAN: "Kdo má oči ke čtení, mozek k myšlení..."

JEŽÍŠ: "Přátelé, jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi, kolikrát jsem vám to říkal. Už se zase hádáte. Navíc žízním."

PETR: (*ironicky*) "Dáš si trochu octa? Galileo tam možná má i lák od okurek."

JEŽÍŠ: "Ty mě fakt miluješ, vid' Petře."

PETR: (*s úsměvem*) "Jo, jo, vždyť to dobře víš, jak tě miluji."

PAVEL: "Těž mám žízeň, také hrozný hlad, jako bych byl rok v lágru. Pojdme svými těly oslavit Boha."

JEŽÍŠ: "Amen."

Všichni vstoupí do hospody. Za nimi přichází Otto, Albert a Mína.

MÍNA: (*vzrušeně*) "Zahlédla jsem ho. Byl to sám Pán Ježíš. Pojdme..."

OTTO: "Počkej, nemůžem tam jen tak nakráčat a začít se vyptávat."

ALBERT: "Proč to zdržovat, prostě jdem tam."

Vstoupí do hospody.

Scéna 2 - V hospodě

Ježíš a apoštolové sedí u stolu jako z obrázku Poslední večeře Páně. Jeden vždy vstane a vypráví vtip. Apoštolové se smějí, hodnotí úroveň vtipů. Mezitím je Marek (číšník) obsluhuje a Galileo točí pivo a rozlévá víno.

PETR: *vtip*

ONDŘEJ: *vtip*

JAKUB: *vtip*

Otto, Albert a Mína se rozhlíží, projdou nesměle k baru a objednejí si pití.

JAN: *vtip*

FILIP: *vtip*

BARTOLOMĚJ: *vtip*

ALBERT: (*k hostinskému*) Zdravíčko, prosím vás, co se to tu děje?

GALILEO: "Ále, panstvo se tu baví jako obvykle. Soutěží, kdo řekne lepší vtip. Dáte si ještě jedno?"

ALBERT: "Je vynikající, ale nedám, děkuji."

GALILEO: "A přece se točí. Přece to nevyleju."

OTTO: "Nejste vy Galileo? To je neuvěřitelné. Vždycky jsem se s Vámi chtěl setkat."

GALILEO: "Jo, jsem. Tak mě tu máte. Točím tady od roku 1642. Dáte si?"

Otto zavrtí hlavou.

MÍNA: "Já si dám, chutná božsky."

GALILEO: "Však to vaří sám Hospodin."

MATOUŠ: vtip

TOMÁŠ: vtip

JAKUB ALFEŮV: vtip

OTTO: "Vždy jsem obdivoval Vaše experimenty, Váš důvtip. Vždyť řada Vašich závěrů byla ověřena přístroji o staletí později. Právem Vás považují za zakladatele moderní vědy a to jste musel tolik bojovat s lidskou hloupostí."

GALILEO: "Nikdy jsem nepotkal člověka tak hloupého, abych se od něj nemohl něčemu naučit."

ALBERT: "To jste řekl hezky. Poradte nám prosím, jak si můžem promluvit s Ježíšem?"

GALILEO: "Jen počkejte, brzy bude správná konstelace. Všechno se tu točí kolem něj."

ŠIMON: vtip

JUDA: vtip

JIDÁŠ: "Já žádné vtipy neznám. Opravdu ne. Moc se omlouvám. Musím si odskočit."

PAVEL: vtip

JEŽÍŠ: "A vyhrál jeden z vás."

PETR: "Pane, kdo to je?"

JEŽÍŠ: "Je to ten, pro koho omočím tuto skývu chleba a podám mu ji."

Ježíš označí Pavla a všichni tleskají.

PETR: "Sláva Pavlovi, hurá. Dal vítězný gól a ještě vyhrál soutěž. Aspoň víme, kdo to dneska všechno platí."

Apoštolové se smějí a štěbetají. Ježíš se zvedne.

JEŽÍŠ: "Jdu si umýt nohy."

Apoštolové se smějí. Ježíš si všimne si nových hostů a pozve je k jednomu stolu.

JEŽÍŠ: "Pojďme připít na naše nové přátele v nebi. Dnes jim začal nový život ve společenství svatých, hosana, hosana."

Cinkají si sklenicemi a u toho na přípitek říkají hosana. Otto, Albert a Mína jsou celí nesví.

ALBERT: *(koka)* "Pane Ježíši, teda Kristepane, vlastně Ježíši Kriste, šmarjájózefe, já se nevykoktám..."

JEŽÍŠ: "Pokoj tobě, bratře, jen klidně mluv."

ALBERT: "My jsme vlastně tady tak trochu omylem. Nevím, jak bych to lépe vysvětlil, ale..."

OTTO: "...zkrátka jsme se Vás chtěli zeptat, ehm, jak to říct..."

MÍNA: "...jestli už nastal konec světa."

Všichni stichnou a první se začne smát Ježíš, pak apoštolové, pak všichni a u to říkají: "Tak ten byl dobrej."

JEŽÍŠ: "Ale tak proč ne, už jsme o konci světa dlouho nehlasovali. Pojdme hlasovat. Kdo je pro apokalypsu. Jane, dej tu ruku dolu, smí se hlasovat jen jednou. Tak to máme šest hlasů pro. Kdo je proti. Tak to máme šest hlasů proti. Jeden se zdržel hlasování."

PETR: "Jidáš se zdržel na toaletě."

JAN: "Asi spadl do záchodu."

JEŽÍŠ: "Tak dopadlo posledních 664 hlasování, prosím tedy do zápisu, Matouši, piš si to, že 665. hlasování je 6:6 a jeden se zdržel na toaletě, tedy zdržel hlasování."

JIDÁŠ: "Moc se omlouvám, stihla mě nějaká nevolnost. Nepřišel jsem o něco?"

JAKUB: "Zase jsi prošvihl konec světa."

JIDÁŠ: "Aj, zase, na mě vám vždycky přijde taková dábelská bolest, tadyhle, že tam prostě musím. Moc se omlouvám. Příště to už určitě neprošvihnu, dám si pozor, fakt."

ALBERT: "Musím na vzduch."

Albert odchází, Otto a Mína ho následují.

Scéna 3 - Před hospodou

Vyjdou z hospody, zklese se posadí na kraj pódia. Pomalu a kradmo přichází Myslivec.

OTTO: "Jsi v pořádku Alberte? Jsi nějaký zelený."

ALBERT: "Je mi z toho všeho nějak ouzko. Došli jsme až sem a výsledkem je, že si z nás dělali legraci."

MÍNA: "Nejsem žádná chytrolínka, ale podle toho, co povídali, nehlasovali o konci světa poprvé. Třeba je možné, že konec světa nenastane a lidé se nějak zachrání."

OTTO: "To bych rád věděl jak."

ALBERT: "Já bych raději věděl, co bude s námi. Uvázli jsme tady v tomhle bizáru, hledáme konec světa a posílají nás od čerta k ďáblu."

MYSLIVEC: "Třeba bych Vám mohl pomoci já."

ALBERT: "A vy jste zas kdo?"

MYSLIVEC: "Není to zjevné? Jsem přeci myslivec. Helel jméno mé. Klidně mi tykejte, vždyť tady jsme mezi sebou všichni bratři."

MÍNA: "Hele, Heleli, Helele, Helelu, nebo jak ti mám říkat. Vypadáš dost podezřele a vychytrale. Moc se mi ti nechce věřit."

MYSLIVEC: "Och, jaké mé ostudné chování. Zapomněl bych se poklonit dámě." *Ukloní se, políbí Míně galantně ruku a vykouzlí květinu. Ta se ukonejší, usměje se a představí.*

OTTO: "Pokud Vám můžeme důvěřovat, pane Helel, nejspíš to tu znáte, tak bychom potřebovali poradit."

MYSLIVEC: "Ale prosím tě, přítelíčku, klidně mi tykej. To víš, že to tu dobře znám. Ale tebe neznám. Počkej budu hádat tvé jméno. Začíná tvé jméno na O?"

OTTO: "Ano."

MYSLIVEC: "Je tvé jméno psáno symetricky?"

OTTO: "Ano."

MYSLIVEC: "Otto."

OTTO: *(nadšeně)* "To je formát. Uhodl."

ALBERT: "Mě hádat nemusíš, jsem Albert. Existuje tady v okolí nějaká databáze, server, wifi, přístup na internet? Něco takového tu musí být."

MYSLIVEC: "Rovnou k věci, tak se mi to líbí. Tak tě to učil i tvůj otec, že? Byl strohý, přísný, trochu tě bil, ale vždycky fér."

ALBERT: "Jak to víš? Odkud ho znáš?"

MYSLIVEC: "Něco vím, něco nevím, něco uhodnu a na spoustu věcí přijdu, jsem prostě myslivec. Jen nevím, co tu děláte, ale rozhodně vám moc rád pomůžu, ať je to cokoliv."

Albert, Otto a Mína dají hlavy do hromady a šeptem se radí. Nakonec kývnou.

ALBERT: "Rádi bychom se dozvěděli něco o budoucnosti. Nejlépe o naší budoucnosti."

MYSLIVEC: "Á, pozemšťané, tak zvědavoucí, tak je mám rád. Ano, existuje tu jedno místo, kde se můžete dozvědět všechno, všecičko o stvořeném světě, možná něco i o budoucnosti. Zavedu vás tam. Pojdte za mnou."

PŘESTÁVKA

IV. Kniha života

Přijdou do rozsáhlé knihovny, kde jim Myslivec ukazuje různá tajemství. Drtivá většina knih je nadepsaná jmény lidí. Když potkají Knihovníka, Myslivec zmizí. Vědci rozmlouvají s Knihovníkem, ptají se ho na konec světa a ten jim ukáže prázdné regály. Cestou ven se chce jeden vědec podívat do své knihy. Nahlédne a zjistí, že tam není budoucnost. Když chtějí odejít z knihovny, všimnou si, že v postranní místnosti se nalézá zapečetěná kniha. Když se knihovník nedívá, knihu ukradnou a utečou. Opět se objeví Myslivec a radí jim knihu otevřít. Jakmile ji otevřou, vše se začne třást, ozvou se hlasy trubek a oni se ocitnou na Zemi.

Scéna 1 - V knihovně

MYSLIVEC: *(jako průvodce)* "Vstupujeme do nejrozsáhlejší knihovny ve vesmíru. Nejen, že jsou v ní obsaženy všechny doposud napsané knihy, ale též jsou tu sepsány všechny genetické kódy všeho živého, co kdy ve světě žilo. Na cokoliv písemného si vzpomenete, to tu naleznete."

MÍNA: "Najdu tady i Hercule Poirota? Já ho totiž moc ráda."

MYSLIVEC: "Samozřejmě, drahoušku, nalezneš tady cokoliv si vzpomeneš."

ALBERT: "Tak schválně, jestli tu najdem první komiksové vydání Rychlých šípů."

MYSLIVEC: "Pro vyhledání knihy budeš potřebovat Knihovníka, stačí mu říct své přání a on knihu okamžitě najde. Tamhle je oddělení biografie, kde jsou knihy života jednotlivých osob, které kdy žily."

OTTO: "Najdeme tam i svoje?"

MYSLIVEC: "Zeptejte se Knihovníka, tamhle je. Nechám vás tu v jeho péči, omluvte mě na okamžik."

Myslivec kvapem zmizí a přiletí postava Knihovníka. Jde o strážce knihovny, anděla, vznášející se postava s prázdným obličejem a velkými světelnými křídly. Celé jeho roucho je popsáno písmeny ze všech abeced. Na čele mu září velká hvězda. Mluví andělským dunícím hlasem.

KNIHOVNÍK: "Vítejte poutníci z bezčasí. Jak vám mohu pomoci."

ALBERT: "Dobrý den," *podívá se po ostatních, ti mají otazníky v očích,* "ehm, jak to myslíte, poutníci z bezčasí?"

KNIHOVNÍK: "Uvázli jste v bezčasí díky svému stroji. Byli jste z Boží vůle zachráněni a přeneseni na nebesa. Alespoň tak toto místo pozemšťané nazývají."

OTTO: "Uvázli jsme? Co by se stalo, kdyby nás nikdo nezachránil?"

KNIHOVNÍK: "Zůstali byste v časoprostorové neexistenci až do skonání časů."

MÍNA: "Co to je časoprostorová neexistence?"

KNIHOVNÍK: "Mám-li to vysvětlit tak, aby to pochopila i uklízečka, řekl bych, že to je místo, kde nemáte tělo, protože není prostor a nepohybujete se, tedy nežijete, protože není čas."

ALBERT: "Tak jakto, že jsme přežili?"

KNIHOVNÍK: "Vyvolal jsem vás ze zálohy, z vašich knih života, protože máte právo být souzeni."

OTTO: "Právo být souzeni? To nechápu. Myslíte jako poslední soud? Zváží se naše hříchy a dobré zásluhy a podle toho půjdem do pekla, do nebe, případně do očištění?"

KNIHOVNÍK: "To je velmi archaická představa."

MÍNA: "O čem ale je tedy poslední soud? Vždyť posmrtné štěstí závisí přeci na tom, jak jsme se za života chovali. Hitler přeci nemůže do nebe."

KNIHOVNÍK: "To, co je u lidí nemožné a nemyslitelné, je u Boha možné. V nebi rozhoduje Bůh. Mimochodem pan Hitler tu je také. Dělá nám tělocvikáře, jeho hodiny tělocviku jsou velmi oblíbené."

ALBERT: "Hitler že dělá v nebi tělocvikáře? Co tu má na starosti Stalin nebo Mao Ce Tung? Školníka a svačkáře?"

KNIHOVNÍK: "Bratr Stalin je docela obstojný kladivář, ale když zrovna netrénuje na stadionu (tuhle dostal od soudruha Lenina kladivem do hlavy), věnuje se zemědělství. Koukali byste, jak to umí se srpem. Škrabe s ním i brambory, však toho má vždycky celou hromadu, to víte, nakrmit tolik Ukrajinců dá zabrat. Bratr Mao, říkáme mu tady po domácku Kocourek, také pomáhá v jídelně. Občas tluče špačky, skáče velké skoky vpřed do bazénu nebo chodí dlouhé pochody. V nebi je zkrátka místo pro každého."

OTTO: "To mi přijde nespravedlivé. Tak někdo se celý život snaží chovat se hezky, žije správně, je slušný a morální a pak je na tom stejně, jako největší zlosyni?"

KNIHOVNÍK: "Spravedlnost podle pozemských měřítek je velmi relativní pojem. Jaké zásluhy má dítě, které zemře v pěti letech? Jaké zásluhy má mentálně postižený nebo duševně chorý? Jaké zásluhy má člověk, který byl celý život otrokem? Copak tito lidé také nemají právo na nebe? Nebo naopak mají dostat odměnu jen tak?"

OTTO: "To je asi pravda, ale Hitler, Stalin a Mao konali evidentní zlo. Zemřelo kvůli nim na miliony lidí! Patří do pekla!"

KNIHOVNÍK: "To nikdo nepopírá, že páchali zlo. V nebi ale platí, že tu rozhoduje Bůh a nikdo jiný. Každý, kdo sem přijde, dostane novou šanci. Nejsou zde výčitky, není tu důtek minulosti ani strachů z budoucnosti. Zde v nebi je na prvním místě láska, radost, veselí a štěstí. V tom tkví pravé milosrdenství Boží, že každý má po smrti novou volbu. Včetně Jidáše."

ALBERT: "Takže v pekle nikdo není?"

KNIHOVNÍK: "Ale ano. Mnoho lidí si zvolí být raději v pekle, než v každodenní přítomnosti s Bohem. Řada lidí též cítí potřebu se očistit ze svých hříchů, pro ně je tu očištění. Každý má svobodnou volbu."

MÍNA: "Jak to ale bude s námi? Andělíčkové nám říkali, že jsme nezemřeli, nebo tak divně asi ano, jinak bychom tu nebyli. Kdy máme být souzeni? My si také můžeme vybrat?"

KNIHOVNÍK: "Podle klasické definice jste opravdu nezemřeli. Váš osud je ale zcela ve Vašich rukou. Ani já, ani nikdo jiný váš osud nenaplní. To je pravidlo svobodné volby, které je tu také posvátné. Konečné kroky, jsou pouze a jenom na vás."

ALBERT: "Ano, kvůli tomu jsme vlastně přišli. Najít nějaké odpovědi. Zatím mám v hlavě spíš guláš. Je tu nějaká kniha, kde bychom našli něco o konci světa?"

KNIHOVNÍK: "Takových je mnoho, apokalyptická literatura je dosti široká, co přesně hledáte?"

ALBERT: "Chceme vědět, zda už nastal."

KNIHOVNÍK: "Pojďte za mnou, něco vám ukážu."

Přejdou do místnosti, kde jsou prázdné regály, není tam jediná kniha.

KNIHOVNÍK: "Toto je prázdná knihovna, která se má zaplnit knihami těch, kteří se mají ještě narodit. Nepředpokládám, že konec světa nastane brzy, avšak je psáno: 'Hle, přicházím nečekaně jako zloděj!' Jediné, co pořádně víme, a to i my andělé, že konec světa bude nečekaný."

OTTO: "Najdeme tu někde svoje knihy?"

KNIHOVNÍK: "Ano, okamžik. Zde jsou. Nechám vás studovat." (*odejde*)

Knihy samy přiletí (po vlascích).

MÍNA: "Jak na to koukám, o budoucnosti se tu nic nepíše. Vidím jen to, co se právě teď děje."

ALBERT: "Hm, tyhle knihy jsou jen záznam. K rozhodnutí co dál to nijak nepomůže. Pojdme hledat jinde."

Scéna II - Tanec knih

Herci odejdou z pódia a objeví se knihy - tanečníci v kostýmech různých knih. Tančí, proplétají se, vytváří obrazce, víry a různé shluky. Střídá se zmatek, chaos a pořádek, uspořádání. Herci se z druhé strany objeví a zapletou se do víru knih. Hledají a nenalézají, knihy je lákají, ale oni jednu po druhé odmítají. Nakonec se objeví posvátný zářící svitek s pečetěmi, který hercům stále uniká. Herci po něm lapají, ale on se nenechá. Nakonec jim zmizí.

Scéna III - Krádež Knihy života

ALBERT: "Kam zmizel? Musíme ho najít."

Odchází z podia. Tma. Na podiu se objeví ambón s posvátným zářícím svítkem - bodové světlo na něj.

Přichází Mína.

MÍNA: "Tady, asi jsem to našla."

OTTO: "Ty jsi nečetla ten nápis: nepovolaným vstup zakázán?"

MÍNA: "Nevšimla jsem si toho. Podívejte, jak krásně září. Co v něm asi je?"

ALBERT: "Prošli jsme tisíce knih, až mě bolí oči. Nahlédl jsem i do několika prastarých svítků, ale takhle krásný jsem neviděl."

OTTO: "Já nevím, asi bychom tady neměli vůbec být. Radši na to nešahejte."

MÍNA: "Proč ne? Klidně na to šáhnou. Podívej." (*dotkne se prstem*) "Nic se nestalo."

ALBERT: "Ty si snad myslíš, že když na to šáhnem, tak nastane konec světa, nebo co? Jen si něco přečtem, třeba je to ta pravá kniha."

OTTO: "Slyším kroky. Schovejte se."

ALBERT: "Popadni to, Míno, zdrháme."

OTTO: "Co blbnete. Z toho bude průšvih."

Utíkají. Když vyběhnou ven, čeká je Myslivec.

MYSLIVEC: "Tak je tu máme, ptáčky. To bude nejspíš poprvé v dějinách nebe, co někdo ukradl z knihovny knihu. Ukažte..."

MÍNA: "Neukážeme. Vůbec tě neznáme."

MYSLIVEC: "No tak dobrá. Když nechcete vědět, co je uvnitř. Beze mě ji ani neotevřete. Počkám si na to, až přiběhnou andělské hlídky a zatknou vás."

ALBERT: "Tak mu to ukaž. Dokážete to otevřít. Jsou tu nějaké divné placky."

OTTO: "To jsou pečetě. Je jich právě sedm. Kde jsem o tom jen četl, něco mi to připomíná."

MYSLIVEC: "Je to jednoduché, četl jsi to v Apokalypse. Je tam psáno: „Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečetě?“"

OTTO: "No ano, máš pravdu. To by opravdu mohla být kniha, kde se dozvíme, co bude dál."

MYSLIVEC: "Tak to každopádně. Ale kdo ji otevře? Dál je psáno: „lev z pokolení Judova, potomek Davidův; on otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“ "

ALBERT: "Já jsem z pokolení Judova. Táta to pořád opakoval, když mi nadával za to, co jsem provedl." (*parafrázuje*) "To jsi potomek z kmene Judova? Zase jsi nám udělal ostudu. Copak nevíš, že se v synagoze, když rabín předčítá, neprdí na podpaždí?" (*a prdne na podpaždí*) "Po mémě jsem prý z Davidovců."

MÍNA: "A v jakém jsi se narodil znamení?"

ALBERT: "Lva."

OTTO: "To nemůže být náhoda. Jsi jediný, kdo ty pečeti může rozlomit."

MYSLIVEC: "Tak do toho, pane vyvolený. Tajemství čeká."

ALBERT: "Počkat. Co se tam v té Apokalypse dál píše? Nemůže to něco způsobit?"

MYSLIVEC: "Prosím tě, je to kniha, starý cár papíru. Absolutně se nemůže nic stát. Věř mi."

ALBERT: "Tak jo, dejte to sem."

Albert láme pečeti a na plátně se objevují nápisy. Vypravěčův hlas je předcítá ze záznamu. Postupně se objevují apokalyptičtí jezdcí.

I. A hle, bílý kůň, a na něm jezdec s lukem; byl mu dán věnec dobyvatele, aby vyjel a dobýval.

II. A vyjel druhý kůň, ohnivý, a jeho jezdec obdržel moc odejmout zemi pokoj, aby se všichni navzájem vraždili; byl mu dán veliký meč.

III. A hle, kůň černý, a jezdec měl v ruce váhy.

APOKALYPTIČTÍ JEZDCI: "Za denní mzdu jen mírka pšenice, za denní mzdu tři mírky ječmene. Olej a víno však nech!"

IV. A hle, kůň sinavý, a jméno jeho jezdce Smrt, a svět mrtvých zůstával za ním. Těm jezdcům byla dána moc, aby čtvrtinu země zhubili mečem, hladem, morem a dravými šelmami.

V. Když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali.

HERCI V PUBLIKU: "Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud a za naši krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?"

VI. A hle, když rozlomil šestou pečeť, nastalo veliké zemětřesení, slunce zčernalo jako smuteční šat, měsíc úplně zkrvavěl a nebeské hvězdy začaly padat na zem, jako když fík zmítaný vichrem shazuje své pozdní plody, nebesa zmizela, jako když se zavře kniha, a žádná hora a žádný ostrov nezůstaly na svém místě.

Během šesté pečeti se ozývá hromobití, hluk, zemětřesení, objeví se zatmění Slunce, rudý Měsíc, meteory, vichry z hor odeženou herce z pódia.

V. Otevřené hroby

Němý film promítaný na plátno za doprovodu živé hudby:

Herci se objeví zpátky na zničené Zemi. Vše doutná, planeta je mrtvá a pustá. Vidí, jak ožívají mrtví, kostlivci postávají z hrobů. Když je zombie spatří, začnou je pronásledovat. Vyděšení vědci utíkají a bijí mrtvoly hlava nehlava. Zombií stále více a více přibývá, jsou v nejrůznějších historických kostýmech a jako za magnetem se táhnou za vědci. Utečou do kostela a vyšplhají až do věže. V nejvypjatější situaci se začnu modlit andělíčku můj strážníčku. Otevře se nebe a sestoupí Ježíš se 12 apoštolů a andělskými zástupy.

Scéna 1 - Mrtvoly ožívají

Albert, Otto a Mína se probouzejí jako po těžké noci. Jsou rozespalí, vstávají a rozhlíží se kolem. Krajina je pustá, spálená, doutnající. Prochází kolem trosek až dojdou k vesnickému kostelíku, kolem nějž je hřbitov. Jen co si sednou na lavičku, vidí, jak z hrobů vylézají mrtví. Z hlíny se vynořují ruce, nohy, hlavy, kosti, polorozežrané zombie se vyhrabávají z hrobů. Mína křičí, Otto víc, nejvíc ječí Albert. Utíkají a ze všech stran se objevují další a další zástupy mrtvol. Unikají před zrůdami až doběhnou do stodoly s náradím.

Scéna 2 - Masakr motorovou pilou

Otto po chvíli horečného hledání najde pistoli na hřebíky. Mína najde baseballovou pálku. Albert motorovou pilu. Zombie vtrhnou do stodoly a nastane řežba. Hrdinové se probijí ven a utíkají, zanechávají za sebou nechutnou spoušť. Po nedlouhém boji dojdou Ottovi hřebíky, Míně se pálka zlomí a Albertovi dojde benzín. Vběhnou do opuštěné továrny na šlehačkové dorty.

Scéna 3 - Šlehačková bitva

Jak Mína vběhne do továrny, zavadí o velkou páku. Na pásu začnou vyjíždět šlehačkové dorty. Hrdinové na sebe kouknou, pak popadnou dorty a začnou je vrhat proti zombiím. Brzy se hala zaplní a nastane všeobecná šlehačková bitva všichni proti všem. Hrdinové celí od šlehačky se vypořádají a běží ke kostelu. Vyběhnou věží až ke zvonům, začnou se modlit. S pohledem na zoufalé tváře modlících se herců film končí.

VI. Poslední soud

Scéna 1 - Příchod Kristův

Na pódiu jsou stupně. Na nejvyšším je Ježíš, oblečený á la pantokrator. Panna Maria ho doprovází. Pod ním je dvanáct apoštolů a šest žen. Kolem nich andělé a svatí. Hodně světla, slavnostní, pompézní hudba. Nad zástupem je velké znamení kříže, kolem kříže hvězdy. Všichni se tváří důstojně. Před koncem písně přibíhají Albert, Otto, Mína a padnou v pokloně na zem. Přichází všichni herci. Přichází zombie, sundávají zbytky šlehačky, oprašují se a upravují. Před publikum vystoupí velký vznešený anděl - Archanděl Michael. Má v ruce váhy a kopí.

NEBESKÝ ZÁSTUP: "Haleluja! Spasení, sláva i moc patří Bohu našemu, protože pravé a spravedlivé jsou jeho soudy!"

SBOR: (zazpívá) "Amen, haleluja."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Zpívejte Bohu našemu, všichni jeho služebníci, kteří se ho bojíte, malí i velicí."

NEBESKÝ ZÁSTUP: "Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdějme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla."

SBOR: (zazpívá) "Haleluja."

JEŽÍŠ: "Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé."

SBOR: (zazpívá) "Haleluja."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Nechť započne poslední soud."

SBOR: (zazpívá) "Amen."

Všichni se dají do pohybu. Ježíš usedne na trůn, vedle něj Maria, apoštolové zasednou do poroty. Strážní andělé odvedou Alberta, Ottu a Mínu do oddělení obžalovaných - ohrádka.

ARCHANDĚL MICHAEL: "Albert Benjamín Dreistein, narozený 17. srpna 2086 v Novém Ulmu, Otto Bruncvík Vychrtle, narozený 29. února 2084 v Praze, Mína Skočdokumbálová, narozená 24. prosince 2072 v Žaboklíkách, jsou obžalováni z krádeže posvátné Knihy života."

ALBERT: "Tak to jsme pěkně nahraný."

MÍNA: "Myslíte, že nás odsoudí na doživotí?"

OTTO: "V této situaci by byl absurdní i trest smrti. Netuším, jakého trestu se můžem dočkat."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Jako žalobce předstoupí pan Helel, alias Lucifer."

ALBERT, MÍNA, OTTO: "No do háje zelenýho, to je Myslivec."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Obžalovaní, máte vybraného obhájce?"

ALBERT: "Ne, ctihodný soude. Jaksi jsme to celé nečekali."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Dobrá, bude vám přidělen. Vaším obhájcem bude pan Išariotský Jidáš."

Jidáš se zvedne celý překvapený s výrazem: Cože já?

ALBERT, MÍNA, OTTO: "A sakra."

OTTO: "Něco mi říká, že to s náma nevypadá vůbec dobře."

ALBERT: "Něco mi říká, že jsme pěkně v hajzlu."

MÍNA: "Něco mi říká, že bychom měli být zticha."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Předstupte pane Lucifere a předněte obžalobu."

MYSLIVEC: "Zde přítomní, dříve jmenovaní, obžalovaní, se dopustili ohavného zločinu krádeže, který v historii nebes nemá obdoby. Úmyslně porušili zákaz vstupu do posvátné komnaty, uloupili posvátný svitek, nejsvětější Knihu života, která náleží a patří pouze Beránkovi a bezoztyšně ji chtěli zneužít ke svým účelům. Jejich motiv je ohavný, ba přímo strašlivý: svévolně chtěli způsobit konec světa, a to podotýkám, proti vůli Boží."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Pane obhájče, chcete něco sdělit soudu?"

JIDÁŠ: "Moc se omlouvám, opravdu jsem to jaksi nečekal, obhajuji někoho poprvé a zrovinka u posledního soudu. Vlastně ani nevím, jak se to dělá."

OTTO: "Tak to jsme fakt v hajzlu." (*ostatní přikyvuji*)

ARCHANDĚL MICHAEL: "Nechť předstoupí svědkové."

Přijde Ezechiel, usedne na lavici svědků. Pak další svědek, atd. Všechno zapisují písaři.

EZECHIEL: "Říkal jsem jim to každý den, že bude konec světa. Vůbec mě neposlouchali."

ANDĚLÉ STRÁŽNÍ: "Porušili standardní postup, proti pravidlům vstoupili do nebe bez předchozí smrti. Na to jsme opravdu nebyli proškoleni. Odmítáme za ně přebírat jakoukoliv zodpovědnost."

SUDIČKY: "Mají psáno v osudu, že změní dějiny. Co jim Bůh dal, s tím pracují. Myslíme si, že konec světa ve skutečnosti nechtěli způsobit."

SMRT: "Musím říci, že s obžalovanými nemám žádnou pracovní zkušenost. Zahlédl jsem je pouze jedinkrát, když mě vyrušili při poslechu libozvučné hudby. Potvrzuji, že nezemřeli, nemají úmrtní list."

JÁKOB: "Potvrzuji, že mě tato žena brutálně fyzicky napadla a způsobila mi újmu na zdraví. Od té doby, co mě uhodila, mi stále píská v uchu."

PANNA MARIA: "Dosvědčuji, že se obžalovaní při svém pobytu v Mariánských lázních zajímali o konec světa. Vzhledem k tomu, co se dělo v té době na Zemi, je to pochopitelné. Chtěli si pouze o tom povídat, nemyslím si, že by ho chtěli úmyslně způsobit."

GALILEO: "Obžalovaní se v hostinci chovali slušně, žádnou majetkovou ani fyzickou újmu nezpůsobili. Naopak pobavili všechny přítomné skvělým vtípem. Nikdy bych si nemyslel, že to s koncem světa tenkrát mysleli vážně."

MYSLIVEC: "Sám jsem svědkem, že obžalovaní od počátku usilovali o skončení světa, úmyslně chtěli způsobit apokalypsu. Jejich stroj času ostatně neměl jiný účel."

ALBERT: "To je lež!"

ARCHANDĚL MICHAEL: "Klid v soudní síni."

MYSLIVEC: "Poté, co vyšli z knihovny, hned běželi za mnou, abych jim pomohl knihu otevřít. Dobře jsem věděl, co by to mohlo způsobit, proto jsem se zdráhal jim vyhovět. Oni ale naléhali a vyhrožovali mi fyzickým násilím."

MÍNA: "To je ale lhář ulhaná."

ARCHANDĚL MICHAEL: *(přísně)* "Klid."

MYSLIVEC: "Dobře si vzpomínám na slova zde přítomného Alberta Dreisteina: 'Doufám, že to způsobí apokalypsu, dejte to sem.' Pak lámal pečeti jednu po druhé jako šílenec."

OTTO: "Copak může žalobce být zároveň svědkem? Nejsem sice právník, ale nějak mi to neseď. Proč náš obhájce nic nedělá?"

JIDÁŠ: "Pardon, moc se omlouvám, dělám to poprvé." *(Obrátí se k soudci)* "Námitka, slavný soude. Svědek je zaujatý, protože je sám žalobcem. Navíc je to známý, mnohokrát usvědčený lhář."

JEŽÍŠ: "Námitka se přijímá." *Mezi apoštoly i anděly to zahučí.*

KNIHOVNÍK: "Obžalovaní se velmi zajímali o naši knihovnu, ale také o spravedlnost, konec konců i o své osudy. Domnívám se, že nemohli v naší knihovně nalézt odpověď na své naléhavé otázky, proto se rozhodli k zoufalému instinktivnímu činu."

PRVNÍ ZOMBIE: "Támhleten mě přišpendlil hřebíky ke dveřím stodoly a ten druhý mi uřízl obě nohy motorovou pilou."

DRUHÁ ZOMBIE: "To nic není, mě támhleta ženská rozmaširovala hlavu bejsbolovou, pak do mě někdo z nich kopnul a já spadla do kanálu."

TŘETÍ ZOMBIE: "To já měl daleko horší. Na mě hodili ti tři zločinci celkem na dvacet pět šlehačkových dortů. Pak mě hodili do stroje na korpusy a z mého těla to vyrobilo čtyři dorty se šlehačkou a třešničkou."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Nyní předstoupí obžalovaní."

ALBERT: "Za všechno můžu já, ctihodný soude. To já jsem přišel s plánem vytvořit stroj času, chtěli jsme zachránit lidstvo. Až teprve tady jsem pochopil, že spásu nepřinese nějaký stroj. Též přijímám plnou zodpovědnost za krádež knihy, byl to můj nápad. Domníval jsem se, že v ní nalezneme odpověď na to, zda již nastal konec světa. Hledali jsme vlastně cestu, jak vyjít z toho všeho strašlivého zoufalství, které lidstvo postihlo. Mrzí mě, že jsme ji nenašli, mrzí mě, že jsme místo záchrany způsobili konec, je mi to moc líto. Zombiím se omlouvám, měli jsme všichni hrozný strach." *(odejde a tváří se zoufale smutně, slzy má na krajíčku)*

OTTO: "Ctihodný soude, přijímám plnou zodpovědnost za sestrojení času. Též si vyčítám, že jsem do toho zatáhl paní kolegyni Mínu, která je z nás tří nejméně vinna, ba bych řekl, zcela nevinná. To já jsem povzbuzoval Alberta k otevření knihy. Přiznávám se, že jsem si přál dozvědět se, co je v ní psáno. Dovolte mi vyjádřit svou hlubokou lítost nad zničením naší kdysi krásné planety. Co jsme udělali, to jsme udělali. Dokonáno jest, je konec. Lidstvo zahyne a my s ním. Odpusťte nám to...selhali jsme..." *(rozbřečí se)*

MÍNA: "Pan profesor Dreistein a pan profesor Vychrtle jsou báječní lidé. Nikdy nechtěli nikomu způsobit žádné zlo. Vzali mě na palubu stroje času, protože jim přišlo líto, že bych zahynula. Na nebeské pouti se chovali s rozvahou, o všem přemýšleli a hledali řešení, ale upřímně řečeno, čert aby se tu vyznal. Jestli jsme poslední žijící lidé, jsem z toho moc smutná. Přála bych si, aby lidé zase mohli v pokoji a míru žít na planetě Zemi. Přála bych si zase uklízet, povídat si s lidmi, popíjet káfičko s přáteli. Jo a taky bych si přála nový kýble."

ARCHANDĚL MICHAEL: "Žalobce a obhájce nyní přednesou své závěrečné řeči."

MYSLIVEC: *(pateticky)* "Ctihodný soude, velectěná poroto, vážené obecenstvo, dámy a pánové, je mou svatou povinností hájit nebeskou spravedlnost, proto vznáším vážná obvinění na tyto tři sprosté zločince. Se svou neskonalou pýchou se domnívali, že strojem času obelstí přírodní zákony a smrt. A to se jim povedlo. S pýchou, která nemá obdoby, odcizili nejsvatější knihu nebes, porušili zákaz, rozlomili šest pečetí a spustili apokalypsu. Nikdy v dějinách lidstva neučinil někdo tak strašlivý zločin.

Obelstili své anděly strážné, fyzicky napadli zde přítomného praotce Jákoba. V Mariánských lázních podle mnoha očitých svědků plánovali konec světa, přáli si apokalypsu, a to kvůli tak malicherným důvodům, jako přání mít nové kýble a mopy na mytí podlahy. Jen co vyšli z hostince, a to notně posilněni alkoholem, byli pevně rozhodnuti vykonat svůj zkázonosný plán. V knihovně vědomě a dobrovolně porušili sedmé přikázání, ukradli posvátný svitek.

Muselo jim být jasné, že pokud rozlomí pečetě, způsobí zkázu, strašlivou apokalypsu. Muselo jim to být jasné již po prolomení první pečetě, ale nezastavili se. Prolomili druhou, třetí, čtvrtou, pátou, dokonce i šestou pečeť. Nechci se ani domýšlet, co by nastalo, kdyby prolomili všech sedm. Navrhují pro tyto tři zločince ten nejhorší trest, protože jejich zločin nemá v celých dějinách lidstva obdoby. Myslím si, že jsou skutečně hodni toho nejstrašlivějšího pekla."

Porota i lid souhlasně zamručí. Albert, Otto i Mína se drží za ruce a choulí se strachy.

JIDÁŠ: *(s pokorou)* "Ctihodný soude, sestry a bratři, byl jsem soudem vybrán, abych hájil tyto, podle mého názoru, nespravedlivě obviněné. Dovolte prosím, abych zde jen krátce zmínil své zkušenosti s vinou. To já jsem způsobil ten nejstrašlivější zločin v dějinách lidstva. Zradil jsem svého milovaného učitele, kněze a přítele, vyrazil jsem nepřátelům, kde se nalézá. Dokonce jsem ho osobně označil polibkem, aby ho strážníci poznali. Tím polibkem jsem ho vydal k mučení a potupné smrti na kříži. Jsou zde očití svědkové, kteří ví, že je to pravda.

Uvědomil jsem si, že za pár šestáků jsem zradil lásku a důvěru člověka, který mě tolik miloval. Uvědomil jsem si, že jsem se nejen hluboce zmyšlil, ale také, že jsem hluboce zradil Ježíše, Boha, své přátele i sebe. Propadnul jsem totální beznaději. Nic už nemělo smysl, ani můj život. Korunoval jsem tedy svou zradu sebevraždou." *(na chvíli se odmlčí, v sále je hrobové ticho)*

"Tím to ale neskončilo. Ocitnul jsem se před tváří Boží a zpovídal jsem se ze svých hříchů. Bůh mi ukázal, že umí proměnit i to nejhorší zlo v dobro. Že dokonce umí proměnit mou zradu. Zeptal se mě, jestli jsem Ho schopen, po tom všem, co se stalo, skutečně milovat. I když jsem způsobil smrt jeho milovaného syna, dostal jsem novou šanci. Tenkrát jsem odpověděl ano." *(znovu se odmlčí, Panna Maria pláče, řada herců také vyndá kapesníky)*

"Stojím tu před vámi takový, jaký jsem. Fotbal neumím, vtipy vyprávět také ne. Jako obhájce stojím za bačkoru, nikdy jsem to nedělal a právo neumím. Přesto tu teď stojím a prosím o milost pro ty, kdo si snad zaslouží nějaký malý trest za svou pošetilost, ale rozhodně nemohou být trestáni za to, že způsobili konec světa. Vždyť sedmá pečeť ještě nebyla prolomena. Konečné rozhodnutí vždy náleží Bohu. Prosím odpustte jim."

Minuta ticha.

ARCHANDĚL MICHAEL: "Nyní soud rozhodne."

Z ničeho nic se ozve svistot křídel z nahrávky, na plátně se objeví letící holubice, maximum světél, rozvíjí se i v sále, všechno co jde. Objeví na podiu BŮH OTEC. Pak se světla ztlumí, všichni se Bohu klaní.

BŮH OTEC: "Moji milovaní, s největší vděčností přijímám pravdu a lásku z vašich úst. Alberte, Ottičku, Míno, děti, chci vám poděkovat. Miliardy let jsem čekal na vhodnou příležitost, těšil jsem se, až to samo přijde, až vy lidé sami přijdete s tím, že byste si přáli novou Zemi, nové město, Nový Jeruzalém. Až nyní, když tu přede mnou stojíte, poslední tři žijící lidé, je příležitost změnit svět. Ptám se vás tedy nyní: 'Přejete si, aby byla sedmá pečeť rozlomena? Přejete si, abychom společně stvořili nový svět? Přejete si apokalypsu?'"

ALBERT: *(chvilíčku se zmateně rozhlíží, pak se rozzáří)* "Já jsem pro. Ano, chci apokalypsu."

OTTO: "Tak určitě. Nová fyzika, nová optika, to rozhodně stojí za to. Ano, přeji si konec světa."

MÍNA: "A budou nový kýble?" *(Bůh přikývne)* "Tak jo. Moc ráda, Bože."

BŮH OTEC: "Synku, ženo, co vy si o tom myslíte?"

JEŽÍŠ: "Souhlasím tati."

PANNA MARIA: "Ano, Lásko, též souhlasím."

BŮH OTEC: "Je zde někdo proti tomu, aby nastal konec světa?"

Nikdo se nehlásí.

BŮH OTEC: "Synu, rozlom sedmou pečeť. Otevři Knihu života. Ať je kniha znovu prázdná a není v ní jediného slova. Začneme psát novou kapitolu života, nádherného a nebeského." *(hecuje)*

A bude Nový Jeruzalém!"

LID: "Jupí!"

BŮH OTEC: "A bude nová Země!"

LID: "Hurá!"

BŮH OTEC: "A bude celý nový svět!"

LID: "Sláva!"

BŮH OTEC: "A každý dostane nové jméno, nové krásné tělo."

LID: "Super!"

BŮH OTEC: "Slavte, radujte se, tančete, jásejte, křepčete, skotačte, zpívejte, svatba Beránkova začíná!"

VII. Svatba Beránkova

Pódium se promění v pulzující karneval radosti, štěstí, jásotu. Plnost světel, hudby, tance. Ve třech postupných vlnách nastává finále volně přecházející v děkovačku.

Scéna 1 - Maranatha

První scéna připomíná Píseň písní, jde o oslavu lásky. Milý volá na milou maranatha, milá volá milého. Během tří láskyplných písní se setkají a slaví se svatební veselí plné květin, jídla. Nastává hostina lásky.

Scéna 2 - Nový Jeruzalém

Scéna je vizuálním koncertem obrazů a barev. Pokud tanec, tak sólový. Hudba libozvučná, jemná, doprovázející, spíše instrumentální. Cílem je navodit krásné snění, jako v létacím snu, kdy se člověk vznáší a je mu nádherně. Též uklidnit emoce před závěrečným nápirem.

Scéna 3 - Karneval

Bouřlivá, hlasitá, jásavá pařba - velkolepá děkovačka. Rozhodí se do publika míče, všichni se radují.

- První přichází všichni herci z I. aktu mimo hlavní nebo níže jmenované postavy. Pak ze II., atd.
- Myslivec a Jidáš. Knihovník a Archanděl Michael. Ježíš a Panna Maria. Bůh Otec a Holubice. Albert, Otto a Mína. Dostávají velké květiny a obří plyšáky.
- Přichází filmový štáb v doprovodu zombií. Režisér, kameramani, osvětlovači, střihači, zvukaři a další hlavní filmáři dostávají šlehačkový dort.
- Přichází divadelní štáb - režisérka, scénárista, kulisáci, kostymérky, osvětlovači a všichni divadlaři dostávají květiny a další dary.
- Přichází ředitelka školy a ředitel divadla.

*Amen, přijď, Pane Ježíši!
Milost Pána Ježíše buď se všemi.*